

Sju alldeles nya, mycket vackra

W i s o r.

Den Första:

S i l k e = S w e n.

Nu en wisa jag will sjunga etc.

Den Andra:

C a f f e t å r e n.

Äf allt det goda, som man förtår etc.

Den Tredje:

K r i g a r e n s D r ö m.

Krigarn hwilar sig i mark och skog etc.

Den Fjerde:

Buon giorno mio Signor etc.

Den Femte:

Malins milda öga etc.

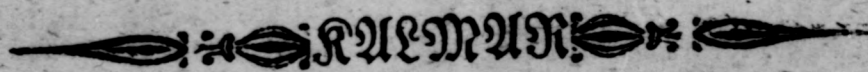
Den Sjette:

Skönaste perlor ur hafwet kan man fiska, etc.

Den Sjunde:

S k r å d d a r e n.

Jag fattige lappman etc.

Hos Aug. Westin, 1847.

Den första.

Silke-Swen.

Nu en wisa jag will sjunga, falladeralla falladerej, Hör nu på båd gamla och unga, falladeralla falladerej, Allt hwad som nu står skrifwit här, Af wittnen och bewisadt är, tradelada faderaderada traderada fadderaderej.

2. Den som denna wisan diktat, Han ej der, för kan få pligta, Hans namn i Almanachän står Som hwarje man der weta får.

3. Om nu någon mig will stämma, Han sig sjelfwer då skall stämma; Om han med mig till rätta går, Han sjelf med skammen der får stå.

4. Uti Småland bor en bonde, Han ser ut som sjelf hin onde; Silke-Swen det kallas han, Som är honom till stor skam.

5. Det hände sig en Juleafton, Då han skulle steka katten, Eldgaffelen blef kattens död För han jammade efter bröd.

6. Men det war en Nyårsmorgon, Då han stal den lilla korgen, Men trettio skilling war i den Som han måste ge igen.

7. Tänk uppå den stora flasen, Då han sålde halm till dasen, Den sålde han för ren och klar, Fast färraris derinne war.

8. Bonden for nu bort att gästa, Men der stal han fyra hästar; Men inte war den bonden klok: Med swansen bandt han dem ihop.

9. Den bonden har en son i werlden, Som älskade den hwhita märren. Och wittnen lefwer än i dag, Och hwem det är, det wet nog jag.

10. Men tånt uppå den rife Bonden, Då han stal en tall till pumpen; Den förde han hem till sin gård, Hwarest i dag han ännu står.

11. Kom ihåg den råde bocken, Då han knep den sågestocken, Den förde han till Duseborg, Der- efter fick han liten sorg.

12. Bonden borde wist åt Slottet, För han köpte af Svottet, Det han på grannens gris då köpte Sott genast då till jorden stöp.

13. Nu har den bonden blifwit mjuker, För han stal de silkesdukar, Dem som han i Carlskrona stal, Det gick för honom inte bra.

14. Men nu lyckan honom råcktes: Ett Malt- loss han på gatan träffte, Som han af gran- nen låna fick, Som då för silkesdukar gick.

15. Nu har hans samwet blifwit makit, Nu börjar han att dansa nakit. Men sjukdomen är ej så svår För ändå tar han sig en tår.

16. Vill ni nu den dansen gånga, Skall ni noga ihågkomma. Först på hål och sen på tå Skall ni då den dansen gå.

17. Nu få ha wi sjungit wisan, Falladeralla falladerej. Den som den gjort, böt alla prisa; Den har två raske drängar gjort, Det gick för dem just riktigt fort, Tradelada faderaderada traderada faderaderej.

Den Andra.

Kaffetåren.

Uf allt det goda, som man förtår Bland alla jordiska drycker, Ju kaffetåren den bästa är: Den skingrar människans nycker. Den styrker kroppen, den lifwar själen, Den känns från hjesan, ja — ned i hålen. Tra-lal-la-la!

2. Då hösten kommer med bläst och snö, Och

wåren börjar sin wåta: Då blir till lynnet man kår och slö, Man blott will sofwa och tråta; Ja, man är rustig i hela kroppen, Men ... då finns hellsan i kaffetoppen. Tra-lal-la-la!

3. När frun sin älskade man har mist, Och sitter ensam med gålden; Hon bittert sörjer sin dubb- la brist, Men ... sätter pannan på elden; Och när det klarnat, hon lemnar bären, Och hemtar styrka i — kaffetåren. Tra-lal-la-la!

4. När färsta nyheter mände ta's Från stadens hundrade kanter: Man på ett litet honnert kolas Ser sina wänner och tanter; — — — — — Wid kaffe- bordet man gör sitt bästa Med fantiserande om sin nästa. Tra-lal-la-la!

5. Den ena dricker sin tår på bit, En annan älskar att döppa; Parlerar derwid med sådan stid Att man bör öronen proppa. Som triumfmar- rar wid frigsrevelsen, Så bullra tungorna i fest- seljen. Tra-lal-la-la!

6. Förutan kaffe — o gudadryck! — Swad wore menfliga lifwet? ... Allt nytt som ännu ej finns i tryck, I pannans botten står skrifwet; — Ty se'n man utdruckit sista slumpen. Stå lifwets gåtor i — kaffesumpen. Tra-lal-la-la!

Den Tredje.

Krigarens dröm.

Krigarn hvilat sig i mark och skog, Ofta nog.

Klippan är hans hårda hustruvgård,

Sångkamraten är det goda svärd.

Krigarn hvilat sig i skog,

Ofta nog.

Ljuslig dröm är likväl honom der

Lika när.

Swärdet ofta jag till barmen tryckt,
Det i drömmen som min maka tryckt,
Ljuslig dröm hos honom är
Lika när.

Stod en ros så frisk på ången grön,
Himmelskt skön!
Här drömmens hulda bilderstund
Så mig den som din purpurmund.
Så på ången grön
Himmelskt skön.

Sicka, sicka! wid min sida du
Svilar nu!
Stridens möda, frigarens besvär,
Duligen oss belönad är.
Sicka! wid min sida du
Svilar nu.

Den Fjerde:

Buen giorno mio Signor! "Gosse var stink och
skynda dig till din år! Fort hit en karasin Med
gyllne Capriwin, Dito en frisk Alpelsin."

2. "Sträck ut, låt båten gå!" — Nor jag ej
hårdt, så kilar han nog ändå. "Spänn hwhita seg-
let opp, Ja, seglet högt i topp: Wingen på seg-
larens hopp."

3. Det blåser duktig wind; Hessa vår båt
skall löpa som skogens hind; Se böljans mahn
är grön, Wi flyga fram till ön, Skön är min
roddarelön.

4. Men se, hwad kommer der? Swart som
en kory det blytrande molnet är; Som blod är
himplens rand, Och skymd är Ischias strand; Fåg-
larne flyga mot land.

5. Hu! wi så storm i dag; Segla hwem wi
jag reswar mitt segel jag; Det går en hislig sjö!
Jag har en fästemo, Will ej i wågorna dö.

6. Hör, redan åskan går; Wanta Signor! tills
Ave Maria slår. — Du wreda haf, farwät;
Jag drunknar ej, min själ! Heldre jag swälter ihjel.

7. Jag slumrar i min båt; Corpo di Ba-
co! kudden är redan wät; Ah! det gör ingen ring,
Jag sweper mantelen fring; Edinn är en kostelig
ting.

8. "Såg swor han, Gosse?" — ja; Ha, ha, ha,
ha, — det rör mig ej, — ha, ha, ha! Men en
Earlin är qwar, Jag än min sicka har, Om hon
mig icke bedrar.

9. Och will hon mig bedra, Ha, ha, ha, ha,
— jag tar mig en ann', ha, ha! Har jag blot
win och bröd, En Tärna rosenröd, Lefwer jag nöjd
till min död.

10. God natt båd wåg och wind! Kysen hwar-
ann! — Jag kysser min Rosas kind; Jag ser
hur hwar tar sin, Men ingen tar bort min, Der-
med så slumrar jag in.

Den Femte:

Malins milda öga, Och dess kind med lågor
i, Hwad det döljert föga Hjertats swärmeri! Men
mot mig ändock hon är Ständigt kall och fjär,
Jag mitt qwal förklarar, Ber och suckar alla dar.
Om hon mig ej svarar, Enart förryckt blir jag.

En gång jag tänkte jag att fatta
mod, Och hon log så god.

Blef jag docklig nu, O!
Bort från min sang, men log
jag ensam stå.
Hvad jag för min ljuswa dom

jag fått, Kan en menska dönnas Af en större lott?
Lyft! mitt hjerta klaga ej; Malin säger nej, O
hvar skall jag finna Sällhet uppå jorden här.
Hjertan kan jag vinna, Men aldrig Malins mer.

Den Sjette:

Sönaste perlor ur hafvet kan man fiska, Tolf-
tusen slafvar dansa för min piska På Rio Rio Rio
Rio Rio Janeiro.

2. Jag har negrinnor — den äldsta heter Mar-
tha, Säkert femtusen, och alla å' de swarta, På
Rio Rio etc.

3. Det växer socker och snus och kaneler, Det
har jag öfver hundra kameler, På Rio Rio Rio etc.

4. Der utaf rußin och swiskon kan man lesra,
En kostnimerad som Adam och Eva, På Rio etc.

5. Silfvet ur bergen man der kan taga gra-
tis, Guld växer der på åkern som potatis, På
Rio etc.

6. Hvar torpare är rik som en Carnegie, Det
äter boskapen färsk spenat med ägg i, På Rio etc.

7. Ja, Rio Janeiro det är ett land som du-
ger, Och, ta mej tusan, jag för er står och ljuger,
Om Rio etc.

Den Sjunde Skräddaren.

Sag fattige lappman, Vist är jag en knapp man,
Men för dagens skalar Skrädder jag mina nålar.

2. Med pressjern och med skär och med en bly-
ring får frim bughen, Och jag får en bly-
och skarwa.

3. Jag får en ha fluga
flugan; Och den
Prosten.